

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 11

November 1988

24. årg.

Den utsendte

Joh. 9,7.

Og Han (Jesus) sa til ham (den blindfødte): Gå og vask deg i Siloa, det er utlagt: utsendt. Han gikk da bort og vasket seg, og *kom tilbake seende*.

Han vasket seg i «utsendt». Jesus sier i Joh. 17,3: «– og *dette* er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Ham du *utsendte*, Jesus Kristus».

Jesus er *den utsendte!* Han er sendt *ifra himmelen!* Han er sendt *av Gud*, og *er Gud!* (Joh. 1,1): Til en renlse *for oss*. Så hver den som «vasker» seg i Ham, blir seende, blir renset fra all synd! Og hvordan denne «vask» går til, åpenbarer Jesus idet Han sier til sine disipler: «I er alt rene på grunn av *det ord* jeg har talt til dere» (Joh. 15,3). Altså ved mottagelsen av *ordet om Jesus. Ordet om korset. Faderens vitnesbyrd* (Joh. 5,37, Mt. 3,17 og 17,5).

Dette får også Johannes høre av engelen, om den store hvite skare

som står for tronen: «– de har tvettet sine kjortler og gjort dem rene i Lammets blod» (Ap. 7,14).

Veien er ikke å skulle rense seg selv ved forbedring og gode gjerninger. Eller ved inngydt kraft til å *leve i seier* som det heter, men å ta imot Ham som Gud *har sendt*. Derfor behøver vi ikke å fare opp til himmelen for å hente Kristus ned, for *Gud* har sendt Ham ned. Heller ikke behøver vi å fare ned i avgrunnen for å hente Ham opp, for *Gud* har oppreist Ham, *for oss!*

Å du, for et frigjørende budskap for den som er av sannheten og dermed ser sant på seg selv. Det evige liv har Faderen *gitt oss* og dette liv er i *Hans Sønn* (1 Joh. 5,11).

Han er vår *eneste redning*, og Han er gitt for *de elendige!*

Einar Kristoffersen

«Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør»

Joh. Åp. 3,7-13

Ordet «se» i Skriften innleder alltid noe uventet og overraskende. Det innleder noe godt. Det er *Herren* som har åpnet denne døren. Den er gitt som en gave fra ham. I grunnteksten står det *åpnet* dør, ikke åpen dør. Naturligvis er en åpnet dør åpen, men uttrykket «åpnet» lar oss forstå at egentlig var døren lukket og sperret, men Herren har åpnet den. Han har lukket opp noe som ingen kan lukke igjen.

Dette ordet blir ofte sitert galt, idet det blir anvendt uten hensyn til sammenhengen det står i. Dette ordet kan ikke sies til hvem som helst. Det er ikke alle denne døren er åpnet for. Den er ikke åpnet for andre enn dem som er beskrevet her. Det vil si at den er åpnet for alle som åndelig talt er i samme stilling som menigheten i Filadelfia.

Begrunnelsen for den åpnede døren kommer i form av en anerkjennelse: «For du har liten styrke, og har dog tatt vare på mitt ord og ikke fornekktet mitt navn». Her hører vi *hvem* døren er åpnet for. Og det er ingen motsetning i det som sies her. Bare de menneskene som har liten kraft, holder fast ved Herrens ord. Hvis vi tror at vi er blitt sterke og at vi klarer noe selv,

har vi ikke bruk for Guds ord. Gud roser menigheten fordi den har *liten* kraft. (Uttrykket liten er sterkt betonet og betyr egentlig mikrostyrke. Det vil si at den er så liten at den ikke er noe å regne med). Ifølge vår naturlige tankegang ser vi på dette som et beklagelig minus. Men Herren ser på det som et pluss, og han roser menigheten for det. Vi tenker galt når vi tror at det å være en sterk kristen betyr å være noe stort og på mange måter kunne rose seg av sin styrke. Laodikea roste seg av sin styrke. Menneskelig sett så de også sterke ut, men det var ikke noen åpnet dør for dem.

Hvem kjenner ikke til fortvilelsen over at vi ikke har noen kraft som kristne. Når vi ser sant på oss selv og på den motstand som reiser seg mot oss, og vi ikke vet hva vi skal stille opp mot alt dette da blir vi fortvilet, for vi makter ikke disse tingene. Men her kommer det noe stort. Herren roser nettopp dette, for det er grunnen til av vi holder fast ved hans ord, dvs. at vi oppbevarer hans ord som verdipapirer. Hvis du har en bankbok pålydende kr. 100.000,-, så legger du den ikke fra deg hvor som helst. Du passer på den, fordi den representerer en

verdi for deg. Uttrykket «holde fast ved» betyr nettopp dette på gresk. Guds ord er det mest verdifulle denne menigheten har. Det de vurderer høyest i denne verden og for enhver pris ikke kan miste, det er Guds ord.

«Og ikke fornekter mitt navn.» Nettopp dette kunne de nok være sterkt fristet til når de ikke hadde særlig stor innflytelse, og dessuten var under et sterkt press.

Det er ikke så vanskelig å snakke med mennesker om Gud i dag. Det er populært i vide kretser. I stor utstrekning er det også populært å snakke om Jesu navn – bare det ikke er Bibelens Jesus, dvs. den Jesus om han har levd, for han er ikke

populær. Det er derfor ikke populært å si: «Jeg tror at Guds Sønn ble menneske, og at han døde for mine synder. Jeg er forløst ved Jesu blod. Jeg har funnet frelse i Jesu navn». Det er ikke så lett å holde fast ved og bekjenne Jesu navn! Hør den trøst Herrens ord gir her. Han gir en åpnet dør, som ingen kan lukke til for den som tror på ham, den som har liten styrke eller kraft, som ikke er noe å regne med, og som holder fast ved Guds ord og ikke fornekter Jesu navn.

V. 9 inneholder også to ganger ordet «se» om det Herren vil gjøre for denne menigheten overfor dens motstandere. Og motstandere var der! «Se, jeg lar noen av Satans synagoge komme». Dette er en hentydning til jødene og judaismen, som er fiender av evangeliet. Fra et moralsk sysnpunkt representerer den *ortodokse jødedom* noe av den fineste og beste religiøsitet. Men man tålte ikke å høre at et menneske blir frelst ved en stedfortreder.

Ø. Andersen i Dagen

Adressering av Lov og Evangelium.

Bladet har fra september nummeret gått over fra manuell- til maskinnell adressering. Skulle det ha oppstått feil i adressene, ver venleg ta kontakt med ekspedisjonen av bladet.

O. Dyrøy

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Er det vanskeleg å bli frelst?

I morgenandakten i radioen ein dag stilte ein dette spørsmålet: Er det vanskeleg å bli frelst? På det svara han at det var både vanskeleg og lett. Og slik kan vel svaret vera rett, om ein forstår det rett. Men ut frå det som blei sagt vidare, trur eg ingen fekk svar, som dei burde fenge på eit så aktuelt spørsmål som avgjer tid og æva for mennesket.

Skal me få svar på spørsmålet, då må me gå til Bibelen, då Guds ord er det einaste som kan gi rett svar. Guds ord seier at det er like vanskeleg som for ein kamel å koma gjennom eit nålauga. Det sa Jesus til lærersveinane sine i Markus 10. kap. grunnen for det var ein som kom fram for Jesus, fall på kne for han og spurde: «Gode meister, kva skal eg gjera for å arva evig liv?», som jo er same spørsmålet sagt med andre ord. Jesus svara at han skulle halda Guds bod. Det meinte han å ha halde frå han var ung. Når Jesus stilte han på prøve, viste det seg at han fall i fyrste bodet: «Du skal elska Gud over alle ting». Han elska rikdomen sin meir enn Gud og å arva evig liv og bli frelst, og han gjekk sorgfull bort. Jesus og lærersveinane sto og såg etter han, og då sa Jesus til lærersveinane sine at å bli

frelst var like vanskeleg som for ein kamel å koma gjennom eit nålauga. Då sa Peter: *Kven kan då verta frelst?* Jesus svara at *for menneske var det umogeleg.*

Så Bibelens klare svar blir at å bli frelst er ikkje berre vanskeleg men det er umogeleg for oss menneske. *Denne røynsle at det er umogeleg,* er det fyrste me må røyna og gi Gud rett i for å verta frelst.

Alle som er komne dit at dei ser me må bli frelst for å koma til himmelen, strevar meir eller mindre med å bli frelst, mange livet til endes – utan å klara det. Berre dei som gjer røyndom om at det er umogeleg, ser at dei er fortapte og treng ein redningsmann utanom seg sjølv.

Og redninga er dei orda Jesus la til: *Men ikkje for Gud, for alt er mogeleg for Gud.*

Ofte kan ein høyra nyfrelste menneske vitna: Nei at det var så lett å bli frelst, det har eg aldri sett eller tenkt! Det vitnemålet er lett å misstyda dit at det er lett å bli frelst. Men sanninga er at det er ikkje lett å bli frelst, korkje for Gud å frelsa oss eller for oss å ta imot Guds frelse *for inkje, av Guds nåde.* Frelsa for oss fortapte og fordømde

menneske var så vanskeleg at ingen på jorda kunne frelsa seg sjølv eller andre menneske. Guds ord seier at Jesus Kristus nasarearen, er det einaste namnet under himmelen som er gjeve mellom menneske såleis at me kan verta frelste ved det, det er ikkje frelse i nokon annan. (Ap.gj. 4,10-12). Og i Rom. 8,1-4 les me: For det som var umogeleg for lova, av di ho var maktlaus på grunn av kjøtet, (på grunn av oss som ikkje vil lyda Guds lov, kan det heller ikkje Rom. 8,5-8), *det gjorde Gud* då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning og for synda si skuld, og fordømde synda i kjøtet, so kravet åt lova skulle verta fullnøgt i oss, me som ikkje ferdast etter kjøtet men etter Anden.

Frelsa blei dyr for Gud

Det er dyrt kjøpte, seier Guds ord. Det kosta Gud hans einborne Son, han sparde ikkje sin einaste Son men gav han for oss alle. Synda, skulda og dødsdomen blei lagt på han i staden for oss. Han blei gjort til synd for oss, so me skulle bli rettferdige for Gud *i han*. Frelsa er av Gud, for alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv ved Kristus – for di Gud i Kristus forlikte verda med seg sjølv, so han ikkje tilreknar dei misgjerningane deira. (Les 2. Korint. 5,15-21).

Jesus kom til verda då Guds time var inne, fødd av ei kvinne, fødd inn under lova, for å kjøpa oss frie

som var under lova, så me skulle få barnerett hjå Gud. Han måtte ta synda si løn som er døden, for at kvar den som tek imot og trur på Jesus skal få Guds nådegåva, som er evig liv i Kristus Jesus. Jesus levde under og etter Guds lov heile sitt jordeliv, så det står at han er enden på lova til rettferd for kvar den som trur på Jesus. Og Gud vitnar om Son sin at han hev gjeve oss evig liv, og at dette livet er i Sonen, og den som hev Sonen, han hev livet, men den som ikkje hev Sonen, han hev ikkje livet. (1. Johs. 5. kap.)

Guds ord vitnar om at det er ingen skilnad på oss menneske, alle har me synda og er ærelause for Gud, *men alle kan bli frelst av nåde, ufortent, ved utløysinga i Kristus Jesus*. Han som Gud synte fram i blodet hans på Golgata kross, som ein nådestol ved trua. Der ser du det Guds Lam som tok bort verda si synd med eit einaste offer og på ein dag, som profeten forkynte.

Der ville Gud syna si rettferd i den tida som no er, so han kunne vera rettferdig og gjera rettferdig den som hev trua på Jesus. Les Romarbr. kap. 3. og Esaias 53, så vil du sjå at frelsa blei dyr for Jesus, og lat ordet gå til hjarta og samvit ved å gi det rett.

Trua kjem ved forkynninga, og forkynninga ved Kristi ord, ved

ordet om krossen. Den som vender seg frå Guds ord og ordet sin påverknad, han kan gi opp tanken på å bli frelst, for frelsa er Guds verk, og det var Jesus som vart oss til visdom frå Gud, og rettferd, helging og utløysing.

Men frelsa kan vera vanskeleg også for oss, vanskeleg å ta imot og vanskeleg å tru, ja, du vil erfare at det er umogeleg for deg. Den rike unge mannen me høyrd om i Markus 10, han gjekk sorgfull bort, for det kosta formykje. Jesus sa han skulle selja alt han åtte, så skulle han få ein skatt i himmelen, «kom så og fylg meg», det vart han for dyrt. Mange er dei som har prøvd å koma gjennom nålauga – som er å halda Guds lov – og funne at det var umogeleg, og gått sorgfulle bort.

Gjennom det nålauga kjem ingen gjennom med noko av sitt eige. Men Jesus gjekk igjennom og set i himmelen ved Faderens høgre hand, og du kjem igjennom ved å tru på han som døydde for dine synder, sto opp til di rettferdiggjerring, så syndig, fortapt og mislukka som du er. For Jesus kom ikkje for å kalla rettferdige, men syndarar og fotapte. Ingen andre treng å bli frelst, og ser at dei må ha ein frelsar.

Eg høyrd fortalt om Pontoppidan at han drøymde han var komen til himmeldøra, der mange banka

på. Dei blei spurde om adgangsprov, og dei viste til ymse ting ved sitt liv og sine gjerningar, men døra opna seg ikke for nokon av dei. Pontoppidan blei fortvila og redd og forvirra og kom berre på to ord: Jesus og blodet. Då opna himmeldøra seg for han. Men så vakna han. Etter denne draumen fekk han ein song som han skreiv, og den lyder slik:

«Om noen meg nå spørre vil Om grunn til salighet, og om der hører mere til Som man bør have med Foruten Jesu sår og blod, som ham for verden flyte lot, Jeg svarer med et freidig mot: Min grunn er Jesu blod!

Det er den faste klippegrunn som jeg nå bygger på, Ved den jeg skal til siste stund, Ja, evig vel bestå. Og når jeg ut av verden går, Da synger jeg om Jesu sår, For lammets blod er nøkkelen Til selve himmelen. O frelser kjær, jeg takker deg, For denne livsens flod, At du på korsets tre for meg Utgjød ditt dyre blod. Ifra din sides åpne sår Ny salighet jeg daglig får, Når mine øyne hvile kan På deg, min Frelsermann.»

Så vil eg helsa kjende og ukjende, vener og motstandarar, med desse orda frå Jesus, min frelsar: «Eg er døra, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. Kvar den som gjeng inn gjennom meg, han skal bli berga!»

Amund Lid

Likesom han er, så er og vi i denne verden

1. Joh. 4,17.

La oss tenke over disse ordene til Johannes. «Likesom han (Kristus) er, så er og vi i denne verden».

Hvor skjult var ikke Kristi herlighet her i verden? Han var jo Faderens enbårne Sønn, «avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen, Gud av Gud. Men hvor skjult var ikke denne herligheten, da han tok vår skikkelse på seg! Hvor dypt var ikke hans herlighet skjult under «syndig kjøds liknelse»?

Det er sant at troen skulle ha tilstrekkelig grunn til å bli forvisset om hans herlighet. Englene sang fra himmelens skyer den morgen han ble født. Han gjorde gjerninger, som bare Gud kunne gjøre. Gud Fader lot ham gjennom sin røst få vite hvilken ære han hadde: «Dette er min Sønn, den elskede».

Men Jesus sa: «Til dom er jeg kommet til denne verden, forat de som ikke ser, skal se og de som ser, skal bli blinde». Vantroens stolte sinn, som alltid vil se tegn, skulle bli straffet med blindhet. Og etter Faderens vilje skulle han være sine brødre lik og bære deres byrder. Derfor skulle han på jorden være «foraktet av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med syk-

dom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet.»

Tenk over hvor skjult Kristi herlighet er, og hvor urimelig det er for all vår fornuft at Guds Sønn skulle bli født i en krybbe, blant dyrrene, og vokse opp i en by, som hadde så dårlig rykte, at den enfoldige Nathanael spurte: Kan det komme noe godt fra Nasaret? Guds Sønn på jorden var fattigere enn himmelens fugler. Han hadde ikke noe som han kunne helle hodet sitt til. Han var foraktet, spottet og forfulgt som «den hunden som blir jaget tidlig om morgenen». Og til slutt ble han bundet, hudstrøket, utskjelt, spytet på og slått av noen usle tjenere. Han ble korsfestet utenfor byen mellom noen røvere. Der hånte de ham og sa: Er du jødenes konge, da frels deg selv. Og da han så endelig hadde ropt at Gud hadde forlatt ham, dør han og blir begravet.

Det var ikke lett å se en guddommelig majestet, Skaperens makt og herlighet. Finnes det noe som synes mer urimelig på denne jorden, enn at dette var Guds Sønn?

Likevel sto han opp på den tiden han selv hadde forutsagt. Han viser seg for disiplene i 40 dager og for fem hundre på én gang. Og så for

han opp til himmelen, mens mange så på. Så skjulte det seg likevel en guddommelig majestet under denne skrøpelige skikkelsen.

Og så: *Likesom han er, så er og vi i denne verden:* Lemmene er som hodet. Bruden er som brudgommen. Brudgommen syntes å være elendig og jammerlig. Elendig og jammerlig synes bruden å være. Men under hennes elendighet skjuler det seg en guddommelig herlighet. Under hennes fattigdom skjuler det seg en himmelsk rikdom. Under synd og skrøpelighet skjuler det seg en høy, evig rettferdighet.

Her gjelder det bare at en ikke lar seg villeda av det som en ser og føler. Det kan neppe synes å være mer urimelig at vi er Guds barn, «Guds utvalgte, hellige og elske-de», enn at Jesus skulle være Guds Sønn. Skulle vi ikke da være villig til å la vår herlighet være skjult her nede sammen med ham som er vårt hode!

Vi har Guds bestemte ord for at vi ved troen på Kristus alene virkelig er Guds barn, virkelig er rettferdige for Gud. Da skal vi også virkelig tro dette, så sikkert som om vi allerede var i himmelen, selv om vi ikke kan kjenne det minste til denne herligheten i hjertet vårt.

Hovedgrunnen til at alt dette er skjult i livet vårt, er at Kristi rike skal være et *troens rike*. Det skal

være en ydmykende, trang og lav port for Adams stive barn. Kristus skal alltid være til dom i denne verden, forat de som vil se, skal bli blinde, og de som er fornøyd med ikke å se, skal få se. Ingen andre skal komme inn i dette riket og følge vår «Gideon» enn de som er tilfreds med alt det som han måtte sende over dem. En fikk ikke bestemme ved fritt valg hvem som skulle være med i Gideons hær. Det var en ydmykende prøve de måtte igjennom: «Alle som lepjer vannet i seg med tungen likesom hunden, skal du stille for seg selv, og likeså alle som legger seg på kne for å drikke.»

Slik er det også her: Alle som er villig til å være som en hund, kan følge Jesus. For en hund finner seg i hva det enn skal være. Den derimot som alltid vil føle og se og smake at Gud er god, han duger ikke til dette felttoget.

Han vil jo at alt skal være klart og greit i livet. Han skal føle seg varm og gudfryktig, og vil at hans lykke her i verden alltid skal være velsignet. Han vil at alle kristne skal være fullkomne rene, og at det ikke må finnes noen skrøpelighet, noen uenighet og noen feil hos dem, som skal kalles kristne mennesker. Den som forlanger at livet i Gud skal være på denne måten, og ikke er villig til å la det være skjult av synd

og elendighet, han kan vende tilbake fra denne hæren når som

helst. Han duger ikke til dette felttoget.

C. O. Rosenius

Vær forsiktig lille øye

Kjære barn, ungdom og eldre med – vær forsiktig med hva dine øyne ser!

Jeg kan minnes før jeg ble en kristen, da var jeg en ivrig kinfengjenger. Det var tre kinoer på den tid, og frammøtet var upåklagelig, dessverre. Det var de verste bildene som satt lengst i minnet.

Men idag er det verre. «Kinoen» er kommet inn i stuene våre, ved T.V. Det er visst mye «følt» å se. Lær deg å skru av! Men det er lettere sagt enn gjort for mange.

Ellers er det bøker, smusslitteratur og «den kulørte presse» som selges over disk. Bestem deg: Kjøp og les dem aldri! Jeg kan huske hva en predikant fortalte: Han var på et sted og hadde noen møter. I heimen der han bodde, hadde han funnet seg en bok som han var begynt å lese i. Den var mindre god for hans åndelige liv. Plutselig går døren opp: En småjente står der: «Får jeg lov å synge en sang for deg?» «Ja, værså god.» «Vær forsiktig lille øye hva du ser – lille fot hvor du går – lille øre hva du hører – lille hjerte hva du tror. –

Han lukket boken og åpnet den aldri mer. Den lille småjenta kom som en reddende engel.

Nylig fikk jeg en skrivelse fra ei småjente på Sørlandet som går i 3. klasse. Hun ber meg inntryggende om å lese Salme 143,10: «Din gode ånd lede meg på jevnt land.» Da ville gråten ta meg. Ja, Gud vel-signe barna i denne alvorlige tid.

La oss be med salmisten (Salme 119,37): «Vend mine øyne bort fra å se etter tomhet, hold meg i live på din vei.» Eller som kjærighetens apostel Johannes skriver: «Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden!» osv. «Demas forlot meg, sa Paulus, fordi han fikk den nærværende verden kjær.»

I samme grad som frelsesverket på Golgata taper seg for oss, vil verden åpne sitt tillokkende perspektiv og rope sitt: Kom tilbake! «O, la aldri noensinne, korsets tre meg gå av minne... Men la kors og død og smerte, tale, rope i mitt hjerte. Hva min frelse kostet har.»

Elias Flatnes
(Fra Dagen)

Framh. frå forrige nr.

Personleg sjelesorg

Av Vincent Færevåg

Praktiske råd i sjelesorg

Som me har sett tidlegare er det sjelesyrgjaren si oppgåve å gå inn til sjelene i labyrinten og føra dei ut. Dette gjer me ved personleg påverknad, og då er der nokre ting eg ut frå Guds ord og eiga røynsle vil peika på. Det første er å vera varsam når du nærmar deg sjelene. Med stor smerte har eg lært at det går ikkje å bryta seg fram til sjelene. Her kan me læra mykje av det me les frå Johs. 4 om Jesu sjelesorg.

Lat oss hugsa på at dei er blinde, på same tid som dei trur at dei ser. Mange har ikkje erkjenning av si stode, og derfor er dei vare. Når eg står og ser tilbake på dei år eg har reist og dei sjeler eg har møtt, så må eg diverre seja og med sorg erkjenna at eg har skuva mange sjeler frå meg av di eg var så brå og ufin i mi framferd. Dette kan detru smertar meg ennå i dag. Sjelene er vare, og me må nærma oss dei med varsemd og kjærleik, det synest eg å ha lært litt av desse åra.

Er det sjeler du har høve til å omgåast i lang tid, så ver ikkje redd for å brukta lang tid. Dette har eg måtta stava på lang tid, for av naturen så er eg så brå. Om eit

arbeid tok ei veka eller lengre tid, så måtte eg bli ferdig same dagen. I sjelesorg har eg måtta lært eit ord, *tolmod*, og det har eg også sett er Guds eigen arbeidsmåte. Han er langmodig og rik på miskunn. Eg veit at hast og tidløyse er gift i sjelesyrgjaren sitt arbeid. Har Gud høve og tolmod til å venta på ei sjel i lange tider, så lat også oss ha det. Men lat oss alltid ha det målet for auga, som Gud har for auga, at han må få nå dei til slutt. Eg veit ikkje, men eg trur at det blir synda her.

Det neste eg vil nemna, er å prøva vinna deira tillit, for alt avheng av det. Den dagen sjelene taper tilliten til meg, den dagen har eg sagt mitt siste ord til dei i sjelesorg, det kan eg vera viss om. Kan de hugsa så mange ting, så lat oss også ta dette med oss.

Mykje har eg slutta meg til av erfaringa i mitt eige arbeid. Når eg møter ein av dei mange som har låst seg fast i eit problem, då ser eg at tankane sviv i ein liten sirkel om problemet, og dei grep seg ned i eit spor dei ikkje kjem ut av. Tenk om me kunne få bryta den sirkelen? Det var det Jesus gjorde med Niko-

demus, som kom til han med problemet han bar på. Jesus braut det ved å seia at ingen kan sjå Guds rike utan han blir fødd på ny.

Eg veit ikkje å forklara dette så mykje, men eg ser at dei fleste kringar i kring seg sjølv, eg hadde nær sagt som ein russisk sputnik kring jorda. Den sirkelen må brytast. Kan du greia det på logisk vis, så er det greit, eller kan du greia det med eit paradoks, så er det bra, og kan du gjera det med humor, så er det godt. Det er godt kva du brukar, berre du kan få spreia tankane og opna ei dør for det du har å seia dei. Får dei dra deg inn i sine tankebanar, så kan du lett bli dregen med.

Det neste eg vil seia er at du må vera avgjort i det du seier. Du må vera klår over at alle du prøver å hjelpa vil prøva å berga sitt eige sjølvliv, for det er nemleg det dei har til grunnlag for si tru, det er det dei kviler på, vil reparera og tru skal bli til kristendom. Vår oppgåve som sjelesyrgjar er å prøva avsløra det, riva målmedvite og avgjort frå dei alt det dei vil løyna seg attom, slik at dei står nakne inne for Gud. Dette er ei forferdeleg oppgåva, men det er alltid med det siktepunkt at dei skal få løyna seg i Jesu blodkjøpte rettferd og kvila der. Det var ein gamal forkynnar som sa til meg då eg tok til å reisa at eg skulle forkynna lova slik at ingen kunne

verta frelst, og så skulle du forkynna Jesu fullførde frelsesverk slik at dei datt inn i det. Tenk om eg og du kunne få den nåden der me ferda.

Eg kunne ha lyst til å stansa litt ved Jesu sjelesorg når han tala til den kvinnen me las om, men eg skal ikkje gjera det.

Fårar for sjelesyrgjaren

Til slutt vil eg berre nemna nokre fårar for sjelesyrgjaren medan han över sjelesorg. Den første er menneskeleg medynk. Ein sann sjelesyrgjar elskar dei som kjem til han i nød, han eig litt av Kristi sinn, men ikkje sjeldan må han syna seg hard og ubøyaleg for å riva bort støttene som hindrar. Det kjem ikkje i konflikt med kjærleiken, det lærde eg ein dag eg sat på Haugesund sjukhus med ein av gutane mine som skulle inn til operasjon. Eg måtte kle av han, og den største som hadde mest vit, forsto noko av dette og sette seg tett inn til meg. Heile mitt farshjarta brann og leid for guten min, og etter som tida leid, så kom han med eine foten bort på kneet mitt, så den andre, og til slutt kom armane om halsen på far. Eg måtte løysa hendene om halsen, kle av han, og så måtte eg levera han frå meg. Eg veit at eg var menneskeleg hard, men likevel var det kjærleiken som handla. I sjelesorga

må det få vera kjærleiken som handlar, og den menneskelege medynken må ikkje la støttene stå, dei må bort. Me finn eit klart døme på det i Ap.gj. 8, der trollmannen Simon ville kjøpa makt til å meddela den Heilage Ande. Peter øvde sjelesorg mot han og sa:

«Forbanna vere sylvet ditt, og du sjølv med, fordi du tenkte du kunne kjøpa Guds gave for pengar. Du har ingen del i dette ordet, for hjarta ditt er ikkje rett for Gud. Så vend om frå den vonde håtten din, og bed Herren om at du må få tilgjeving for dette påfunnet ditt, om det er råd, for eg ser at du ligg i illskapsgall og i urettferds band.»

Er ikkje dette forferdeleg tale? Det finst ikkje skugge av tvil om korleis saka til Simon stod. Lukkast det?

«Då tok Simon til ords og sa: «bed til Herren for meg så ikkje noko av det de har nemnt må koma over meg». Det lukkast.

Men det er ein fåre som er ennå lettare å falla i, og det er den velmeinte, men falske trøyst. Eg skal berre lesa nokre ord før tida går frå meg. «Både profet og prest, kvar ein fer med svik, og dei fer lettvint åt med å lækja mitt folks skade, med di dei seier: Fred, fred! endå det ingen fred er.» (Jerem. 6,13). I Matt. 16 les me om at Jesus fortel om si liding og sin død, og Peter tok

han til sides og tok til å telja for han og sa: «Gud hjelpe deg, Herre, slikt må aldri henda deg». Var han ikkje glad i Jesus? Då snudde Jesus seg mot Peter og sa: «Gå ut or augo mine satan, du er meg eit styggje, for du har ikkje ans for det som er Guds vilje, men berre for det som er menneskevilje». Lat oss spørja kvarandre om me har ans for Guds vilje i sjelesorg. Har me ikkje det, då kjem me til å gå ærend for satan i denne saka.

Det som er målet for all sjelesorg, det som alt siktar fram mot, det les me om i 1. Kor. 2: *«For eg vil ikkje veta noko anna hjå dykk, enn Jesus Kristus og han korssfest»* Gud gi at me som forkynner Guds ord, og de som sit på benken, må vera innstilt på at det berre må vera Jesus Kristus, og han krossfest, som er grunnlaget sjelene må kvila på. Alt det andre skal me vera med å rydja bort. Då har me øvt rett sjelesorg.

Bøn

Eg vil takka deg Herre for at sjelesorga spring ut frå ditt hjarta. Det er så visst ikkje frå mitt hjarta den har kome, det er ikke for mykje av denne sjeleomsorg i mitt liv, eg treng å be om tilgiving for det. Men samstundes så takkar eg deg, Far, fordi eg har merka litt av denne nød for dei som hentast til døden. Eg har merka litt av omsorga for at dei

må få kvila i det same fullførde frelsesverket som eg får kvila i. Herre, vil du velsigna oss slik i vårt liv mellom andre menneske at me kan bli til hjelp for dei? At me må få peika på vegen så klårt som mogeleg, så dei kan finna inn til deg

– inn til rettferda og det ævelige livet. Så vil eg få minna deg om oss som er dine vitne, og be om at tonane må bli så klåre, og din Ande så sterk at me kan bli brukbare reidskap i di hand. Amen.

Det evige livs ord

Les Joh. 6,66-69.

Før denne teksten vår så har Jesus talt om seg selv som det levende brød som er kommet ned ifra himmelen for å gi verden liv. Og Han sier: «Dersom I ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker Hans blod, har I ikke liv i eder». Dermed åpenbarer Han også hva verden er i mangel av, nemlig *livet*. Mennesket har, i motsetning til Gud, ikke liv *i seg selv*, men døden. (Ef. 2,1 og Joh. 5,26).

Vi leser: «Derfor drog mange av Hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med Ham.» 1 Kor. 15,50 sier: «Kjød og blod kan ikke arve Guds rike.» Og det er nettopp det vi ser også her. De var *disipler* disse. De hadde sluttet seg til Jesus og fulgte Ham. Men de nådde ikke frem! Det var i virkeligheten umulig at de kunne

nå frem, fordi de fremdeles bare var naturlige mennesker, selv om de hadde lagt utpå og fulgte Jesus. Så når den himmelske mat utdeles, så trekker de seg bort. For det er ikke mat for dem. De forstår ikke at dette er mat til liv.

De drog seg tilbake. Hebr. 10,38-39, taler om å undra seg til fortapelse, og da er det nettopp tale om å ta anstøt av Jesus. Derfor priser Jesus dem salige som ikke tar ansøt av Ham (Mt. 11,6). Disse har ikke fått dette i seg som kan ta til seg denne næring. Kort sagt, de er ikke født på ny!

De kan gjerne leve i etterfølgelse som det heter, i betydningen arbeid og tjeneste for Herren, mange i lidelser og trengsler også. Men det som er mat for den levende troende, det tar de

anstøt av, og forstår ikke at det skal være nødvendig.

Jesus spør om også de tolv vil gå bort, og her er det Peter som svarer Ham: «Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds hellige.» Og Jesus Han sier til Peter i Luk. 5,10: «Frykt ikke, fra nu av skal du *fange* mennesker.» *Fange!* Og Peter er jo selv et så illustrende eksempel på hvordan Herren fanger mennesker. Vi ser det på hvordan Herren fører ham og tar seg av ham. Gjennom dette får Peter lys over det som bor i ham. Inntil Peters tro *på seg selv* er tilintetgjort.

Hvordan skal da livet opprettholdes, når det du før hadde liv i er tatt ifra deg? Vi ser det også i verdslig sammenheng, at når det som gav livet mening er gått tapt, da kan det endatil gå så langt at vedkommende tar sitt eget liv. Men det er da en i åndelig sammenheng blir innstilt på å spise den mat som er gitt oss ifra himmelen. Og Herren vet hva slike er i behov av. Så sier Han også til Peter, når Han forutsier Peters dype fall i Luk. 22,31-32: – men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte, og når du engang omvender deg, da *styrk dine brødre!*» Med hva? Jo med den nåde som han selv hadde fått! Det er slik brødrene har det, for de ser sant på seg selv. Derfor er det også det eneste som kan styrke dem. Nåden! Budskapet om Jesus!

Men denne store nåde kunne ikke Peter forkynne uten å ha møtt den selv. Og denne store nåde kunne ikke Peter møte uten sitt dype fall! Tenk også på

Paulus i den sammenheng. Herrens veier er underlige. Men det ser vi, at det er *nåden* Han vil ha forkynt. Derfor sendte Han slike som Peter og Paulus ut, etter at de hadde fått se *sitt eget behov* av nåde.

Det forkynnes sannelig ikke så lite nåde idag. Men det er noe ved denne nådeforkynnelse! Det er nåde til alt det vi synes er godt. Nåde til frelse, til hjelp i vanskeligheter osv. i det hele tatt nåde til det vi synes om. Men Guds nåde er også *nåde til tukt*. «Er I uten tukt-da er I uekte barn» (Hebr. 12,8). Ja, Han hudstryker hver sønn Han tar seg av (Hebr. 12,6). Og Guds ord sier også: «Akt ikke Herrens tukt ringe» (Hebr. 12,5). Det er *nåde* Han spanderer på deg. Den Han elsker, den tukter Han (Åp. 3,19.)

Der hvor tukten ikke blir tatt imot, der blir det helt galt. Der blir det ikke lenger noe samliv med Gud, men der glemmes snart Han. Og så går hele «kristenlivet» ut på å få tilfredsstilt sine egne behov. En ender altså opp med å dyrke *seg selv*. En blir selv avguden som kommer i Hans sted. Det er meg og mine behov og mine lyster som kommer i sentrum. Gud blir i virkeligheten bare en slik som står i periferien og er til for å gi meg det som *jeg ønsker*. Og frukten av dette viser seg snart, også i forsamlingen. Herren taler i Es. 17, 10-11, til sitt frafalne folk: «For du glemte din frelses Gud, og din styrkes klippe kom du ikke i hu; derfor planter du herlige haver og setter fremmede ranker i dem. På den dag du planter, gjerder du om dem, og om morgenen

får du din plantning til å blomstre; men avlingen blir borte på sykdommens dag, og smerten er ulegelig.» — Setter fremmede ranker, og får det til å blomstre!

Tenk da på de mange ting som blir forfektet i dag. Tenk bare på dette med «stjerner»: Idrett-pop-teater-revy-film-gospelstjerner osv. Stjerner er forresten det samme uttrykk som *idoler*, og idol er det engelske uttrykk for avgud, altså, noe som er gjenstand for tilbedelse! Videre kan en tenke på nye evangeliseringsmetoder, nye forkynnelseformer osv. Og de har alltid det samme budskap. De vil vise utad, verden, at kristendommen ikke er så «mørk» som det «de gamle på bedehuset» alltid har fremstilt det som. De påberoper seg altså et budskap. Men er det et budskap ifra Herren? Nei, Herren tukter sine også for å bevare dem fra å bli trukket inn i slike ting, så verdens ånd skal få prege dine tanker og ditt sinn.

Jeg så en tegning av en kristen kvinne ifra den første kristne tid. Hun hadde ikke et strålende smil, men munnvikene vendte nedover, og hun så sorgmodig ut. *Svært sorgmodig!* Og slik har de kristne alltid sett ut i verdens øyne. For den sanne kristne har ikke sin glede i verden, og gleden i Gud, den forstår verden seg ikke på!

Den dagen verden ser på kristendommen som noe attraktivt, da er det ikke lenger kristendom, for den kristnes glede forstår bare den som har del i den. Hele denne, «vi skal vise verden at vi er glade kristendom», åpenbarer

bare mangel på sann kristen glede. En tar på seg en maske!

Sann kristen glede. Utenfra ser det ikke ut som glede, for det er også noe som brytes ned og holdes i age. *Det som er livet for verden!*

Teateret har et symbol. Det er to masker. En er sorgmodig og en er blid. Hvilken av disse masker vi tar på oss som kristne er uten betydning. Bare det som er virket av Gud er ekte!

Hva er så den kristnes glede? Jo, det er det brød som er kommet ned ifra himmelen for å gi verden liv. Dette brød er han blitt avhengig av og han vet at han alltid har en full og fri adgang til dette. Han har fått del i selve livet!

Herren taler om en dag da Han skal ryste himmelen og jorden. Da går alt det skapte og forgjengelige under. Det kan ikke bestå for Gud i sin nåværende skikkelse. Og vi leste i Esaias om de fremmede ranker som de fikk til å blomstre. Det så stort og fint ut. *Herlige haver!* Men hva sto videre? Avlingen blir borte på sykdommens dag (dommens dag da alt prøves med ild), og smerten er ulegelig. *Fordi det ikke var av Gud!* Det eneste som består for Gud, det er det som vi har fått av Gud.

Det står om denne rystelsen i Hebr. 12,28-29, og da tales det til de troende. «Derfor, da vi får et rike som ikke kan rystes —». Det rystes ikke det som er av Gud. Det er evig!

Peter skriver til de gjenfødte (1 Pet. 1,23 og 25), «Dere som er gjenfødt — i denne sammenheng finnes der altså noen som er født, og noen som ikke er

---

født – ikke av forgjengelig, men uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir – altså, ikke rystes – og dette er det ord som er forknyt eder ved evangeliet».

Og da ser vi denne forunderlige Guds nåde imot disse ufullkomne og skrøpelige disiplene. De gikk der sammen med Ham og forstod ikke så mye utav det – av hva Han gjorde! Og hva gjorde Han så? Jo, Han la ned i dem det som ikke kan rystes! Uten at de var klar over det engang. Han sa til dem en gang – «I er alt rene på grunn av *det ord som jeg har talt til dere.*» (Joh. 15,3). Og vi må huske på hvem som uttaler dette, nemlig Han som skal dømme på den siste dag! Han hadde renset dem, så de sto hellige for den hellige Gud uten at de var det bevisst engang. Men de hadde tatt imot *ordet om Jesus*, faderens vitnesbyrd! Så hør ordet! «*Hør!* Så skal eders sjel leve–.» (Es. 55,3). Det er Gud som frelser!

En kan vel ofte synes det er temmelig ufint når Gud tukter en, det sier da også ordet (Hebr. 12,11), men Han vil lage vei for noe, forstår du. Han vil ha rom, for Han vil ha deg til himmelen!

Skal da jeg som så ofte er i tvil, i mørke, i villrede, få fortrøste meg til at Gud skal gjøre det, uten min hjelp?

Helt uten min hjelp? Ja, så sier ordet. Han har tatt på seg den oppgaven, og ved sin Ånd og ved sitt ord fører Han deg inn i et ferdig, fullbragt frelsesverk, og bevarer deg ved å forkynne deg dette igjen og igjen. «Men den rettferdige, ved *tro* skal han leve, og dersom han unndrar seg, har min sjel ikke lyst til ham.» (Hebr. 10,38). «Dette er Guds gjerning at *I skal tro på* (ta imot) den Han har utsendt:» (Joh.6,29).

Så lenge jeg selv strever med å skulle gå denne veien til himmelen, gjør Gud bare én gjerning. Han bryter ned det jeg forsøker å bygge opp, forat jeg ikke en dag skal bli stående for Ham bare med det som brenner opp. Han må få lagt *sitt* ned i oss! Vi skal få til? Nei, Han gjør levende hvem Han vil! (Joh. 5,21). Ånden gjør levende, kjødet gagner intet; *de ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.*» (Joh. 6,63). Derfor, hør Herrens ord!

Tenk da på alt dette som blomstrer idag *uten tukt, uten beskjæring*. Det blomstrer for ilden! «– men avlingen blir borte på sykdommens dag, og smerten er ulegelig».

Det eneste som blir igjen på den dagen, det er det som er av Herren!

Einar Kristoffersen